

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: J. N., nar. XX. X. XXXX, bytem R.,

proti

žalované: Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy, se sídlem
Slezská 100/7, 120 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2020, č. j. SVS/2020/008344-G,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2020, č. j. SVS/2020/008344-G (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k jeho odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Plzeňský kraj ze dne 6. 12. 2019, č. j. SVS/2019/146979-P (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 2. 2019, č. j. 1023552/18/240750521-405107 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), a odvolání bylo zamítnuto. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo ve smyslu zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti

týrání (dále též „zákon na ochranu zvířat proti týrání“), rozhodnuto 1. o žádosti žalobce ze dne 27. 11. 2018 o povolení chovu druhu zvířat vyžadujících zvláštní péči (konkrétně 2 ks lvic *panthera leo*), a 2. o žádosti žalobce ze dne 28. 6. 2019 o prodloužení povolení chovu druhu zvířat vyžadujících zvláštní péči (konkrétně 2 ks pum amerických *puma concolor*), takto: 1. Povolení chovu druhu zvířat vyžadujících zvláštní péči, konkrétně 2 ks lvic (*panthera leo*) se neuděluje a žádost ze dne 27. 11. 2018 se zamítá, a 2. Povolení chovu druhu zvířat vyžadujících zvláštní péči, konkrétně 2 ks pum amerických (*puma concolor*), se neprodlužuje a žádost ze dne 28. 6. 2019 se zamítá.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Následně uvedl, že zákon č. 246/1992 Sb., stanovuje, že žádost musí obsahovat identifikační údaje žadatele, místo chovu na území České republiky, druh a počet jedinců, stručný popis chovu a jeho vybavení a souhlas odpovědné osoby s prováděním kontroly chovaného jedince nebo skupiny druhu zvířat vyžadujícího zvláštní péči, míst a zařízení, v němž jsou tato zvířata chována, a prostor s chovem spojených, zejména prostor pro skladování krmiv, to vše na předepsaném tiskopise ve formě stanovené zákonem. Žádost byla zamítnuta z důvodu, že správnímu orgánu žalobce nepředložil kolaudační rozhodnutí staveb, ve kterých jsou předmětná zvířata chována. Žádný předpis však správnímu orgánu neumožňuje, aby tuto skutečnost zkoumal. Stejně tak mu žádný předpis neumožňuje, aby žalobci ukládal další podmínky nad rámec stanovený zákonem. Správní orgán toto oprávnění opírá o vlastní diskreční pravomoc, tj. možnost správního uvážení, avšak situace, kdy povinnosti žalobce rozšiřuje nad rámec zákona, nelze označit za správní uvážení. Správní orgán se tak dopustil dle žalobce bezprecedentního extenzivního výkladu práva.
3. Uvedené problematice se dle žalobce věnoval Ústavní soud ČR, a to např. v nálezu Pl. ÚS 31/13 ze dne 10. 7. 2014, ve kterém bylo řečeno, že *správní uvážení nesmí vést k nepodloženým rozhodnutím a nesmí vést k libovůli orgánů, které rozhodují v daňovém či jiném správním řízení. Již z jazykového výkladu je přitom jasné, že správní uvážení je úvahou, a nikoli naopak aplikací dispozic právních norem s kazuistickými hypotézami.* Správní orgány však v projednávané věci rozhodly v rozporu se zásadami správního práva, tj. v rozporu se zákazem zneužití správního uvážení, neboť neuskutečňovaly svou pravomoc v rozsahu, účelem a způsobem, k jakému jim ji zákon svěřil.
4. Žalobce dále uvedl, že v současné době probíhá novelizační proces zákona č. 246/1992 Sb., přičemž v návrhu pod bodem 28. je uveden pozměňovací návrh upravující § 13 odst. 6 [původně odst. 4 písm. f)], který nově stanovuje povinnost k žádosti o povolení chovu zvířat vyžadujících zvláštní péči doložit i kolaudační souhlas nebo kolaudační rozhodnutí pro stavbu pro chov zvířat vydané stavebním úřadem. Jelikož správní orgány musí o tomto legislativním procesu vědět, domnívá se žalobce, že postupují v rozporu se stávající právní úpravou vědomě, když svá rozhodnutí opírají o úpravu, která dosud neprošla legislativním procesem.
5. Žalobce má za to, že splnil veškeré nároky stanovení zákonem, avšak správní orgány tím, že postupovaly v rozporu s platnou právní úpravou a řídily se dosud neplatnou a neúčinnou právní úpravou, porušily zásadu předvídatelnosti práva.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná uvedla, že trvá na správnosti svých úvah a závěrů. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a obsahuje rozhodovací důvody. Žalovaná nesouhlasila s námitkou, že by

se správní orgány dopustily bezprecedentního extenzivního výkladu práva. V souladu s § 13 odst. 7 zákona na ochranu týraných zvířat správní orgány neudělí povolení, nejsou-li splněny podmínky podle odst. 1 tohoto ustanovení. Správní orgán zjistil, že stavby, ve kterých jsou šelmy žalobce chovány, jsou nelegální, neoprávněné, tedy postaveny v rozporu s obecně závaznými normami občanského a stavebního práva a normami obecního úřadu obce s rozšířenou působností jako orgánu územního plánování. Správní orgán I. stupně shledal existenci veřejného zájmu na zajištění chovu zvířat způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují biologické potřeby, fyziologické funkce a zdravotní stav a předcházení poškození jejich zdraví, přičemž z odborného hlediska je také toho názoru, že chov šelem není v zastavených částech obcí s převahou bydlení vhodný a není tak ve veřejném zájmu. Dle žalované je správné provedení stavby základem pro úvahu, zda jsou zvířeti zajištěny přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb (§ 13 odst. 1 a § 13 odst. 7 citovaného zákona). Dokladem dodržení těchto podmínek pro chov zvířete tak může být dle žalované i kolaudační rozhodnutí, kolaudační souhlas nebo jiné rozhodnutí stavebního úřadu. Navíc v případě hrozby odstranění stavby, která existuje i v případě žalobce, lze tvrdit, že dodržení podmínek v souladu s § 13 zákona na ochranu zvířat proti týrání v žádném případě nemůže být zajištěno.

7. Žalovaná meze správního uvážení nepřekročila. Právo nelze vykládat izolovaně a bylo by zcela absurdní, kdyby správní orgán vydával kladná povolení k chovu zvířat v nelegálních stavbách, které mají být dle stavebního zákona odstraněny. O správnosti této úvahy svědčí dle žalované i stanovisko Veřejného ochránce práv (zpráva ze šetření č. j. KVOP-17090/2017), dle kterého: *„...pokud tedy stavba, ve které má být v budoucnu chováno zvíře vyžadující zvláštní péči, není stavbou řádně povolenou, je nutné na ni hledět, jako by právně neexistovala a není možné ji nepovoleně užívat a uvádět ji v žádosti o povolení jako stavbu, na základě které budou zabezpečeny přiměřené podmínky pro zachování fyziologických funkcí a zajištění biologických potřeb zvířete. Pokud přece jen taková stavba v žádosti uvedena bude a veterinární správa v rámci součinnosti se stavební úřadem zjistí, že se jedná o stavbu nepovolenou, musí žádost zamítnout.“*
8. V projednávané věci se rovněž nejedná o libovůli správních orgánů, neboť žalovaná v minulosti postupovala stejným způsobem i u jiných chovatelů zvířat vyžadujících zvláštní péči.
9. Argument žalobce ohledně připravované novelizaci je irelevantní, neboť i stávající znění zákona stanoví, že povolení se neudělí, pokud nejsou splněny podmínky dle § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání, tedy nejsou zabezpečeny přiměřené podmínky pro zachování fyziologických funkcí a zajištění biologických potřeb zvířat tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířete. Logickým úsudkem lze dojít k závěru, že v ilegálně provozované stavbě nemůže existovat tolerovatelný a zákonný stav této provozované činnosti.
10. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před soudem

11. Dne 18. 11. 2020 proběhlo ve věci jednání, kterého se zúčastnil pouze zástupce žalované; žalobce se bez omluvy k jednání nedostavil, a proto soud vycházel z dosavadních žalobcových podání, především pak z obsahu jeho žaloby. Zástupce žalované během jednání stručně zrekapituloval průběh správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí i

rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůraznil, že dle jeho povědomí dosud nebyly stavby, ve kterých žalobce chová zvířata vyžadující zvláštní péči, zlegalizovány, a proto postoj žalované zůstává i nadále stejný. Současně zástupce žalované akcentoval zájem na vzájemně souladném výkonu činností správních orgánů působících na různých úsecích státní správy, když poukázal na to, že by nebylo logické, aby žalovaná povolovala chov zvířete vyžadujícího zvláštní péči tam, kde není možno legálně postavit pro tato zvířata vhodné ubikace, neboť to odporuje územnímu plánu. Zdůraznil, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z potřeby ochrany veřejného zájmu, který je obecně vyjádřen v § 2 odst. 4 správního řádu, speciálně se ale projevuje i v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání.

Posouzení věci krajským soudem

12. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
14. Soud vycházel z následující právní úpravy.
15. Podle § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání: *„Každý je povinen zabezpečit zvířeti v zájmovém chovu přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířete, a učinit opatření proti úniku zvířat. Zvíře nesmí být chováno jako zvíře v zájmovém chovu, jestliže nejsou zabezpečeny přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb nebo jestliže se zvíře nemůže adaptovat, přestože tyto podmínky zabezpečeny jsou.“*
16. Dle § 13 odst. 5 zákona na ochranu zvířat proti týrání: *„Chovatelem druhu zvířete vyžadujícího zvláštní péči může být fyzická osoba starší 18 let nebo právnická osoba; je-li chovatelem takového zvířete právnická osoba, musí stanovit osobu starší 18 let, již bude svěřena péče o zvíře. Nejde-li o chov zvířat v zoologických zahradách a záchraných stanicích, nebo o chov loveckých dravců držených podle zákona o myslivosti, je k chovu zvířete vyžadujícího zvláštní péči potřeba povolení krajské veterinární správy příslušné podle místa chovu zvířete.“*
17. Podle § 13 odst. 7 zákona na ochranu zvířat proti týrání: *„Krajská veterinární správa neudělí povolení podle odstavce 5, nejsou-li dodrženy podmínky podle odstavce 1. Krajská veterinární správa v povolení podle odstavce 5 stanoví maximální počty zvířat, které je možno chovat ve vybavení uvedeném v žádosti podle odstavce 6 písm. c). Krajská veterinární správa může rozhodnutím povolení změnit nebo odejmout, jestliže se změnilo nebo zaniklo podmínky, za jakých bylo uděleno. Povolení k chovu druhu zvířat vyžadujícího zvláštní péči se vydává na tři roky a může být na písemnou žádost prodlouženo. Krajská veterinární správa, která povolení vydala, je povinna alespoň jednou za rok provádět dozor nad dodržováním podmínek chovu. Záznamy o provedené kontrole uchová po dobu pěti let.“*
18. V projednávané věci byl v žalobě uplatněn jeden žalobní bod týkající se nesprávného právního posouzení věci. Obecně vzato možno konstatovat, že nesprávné právní posouzení se může vyskytovat v zásadě ve třech formách. Předně může jít o situaci, kdy správní orgán na zjištěný skutkový stav aplikuje jinou právní normu, než kterou aplikovat měl. Další formou nesprávného právního posouzení je situace, v níž správní orgán naopak neaplikuje tu právní normu, kterou aplikovat ve skutečnosti měl. Konečně se může toto pochybení

správního orgánu spočívat v tom, že správní orgán sice zvolí a aplikuje správnou právní normu, ale chybně ji vyloží. K těmto třem eventualitám srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 Afs 1/2009-48. Ze shora rekapitulovaného obsahu žaloby je patrné, že žalobce namítal nesprávné právní posouzení právě v poslední jmenované formě, neboť netvrdil, že by správními orgány aplikovaná ustanovení § 13 odst. 1, respektive § 13 odst. 7 zákona na ochranu zvířat proti týrání, byla zvolena nesprávně, popřípadě že by snad na projednávaný případ tato ustanovení vůbec nedopadala. Naopak, žalobce namítal, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání s tím, že on splnil všechny požadavky, které toto ustanovení klade, aby mohlo být jeho žádostem vyhověno, ale správní orgány vyžadovaly splnění i podmínek dalších, které v tomto ustanovení upraveny nejsou, konkrétně rozhodnutí o kolaudaci či kolaudační souhlas ke stavbám, ve kterých mají být zvířata vyžadující zvláštní péči chována.

19. Klíčovou otázkou pro výsledek tohoto řízení tedy je, zda je orgán Státní veterinární správy v konkrétním případě oprávněn založit své zamítavé rozhodnutí o žádostech o povolení chovu zvířat vyžadujících zvláštní péči, resp. o prodloužení doby tohoto povolení, i na tom, zda jsou řádně zkolaudovány stavby a výběhy pro tato zvířata.
20. V dané věci je třeba přisvědčit žalobci potud, že zákon o ochraně zvířat proti týrání vskutku neobsahuje povinnost, aby byl k žádosti o povolení chovu zvířete vyžadujícího zvláštní péči dokládán i kolaudační souhlas nebo kolaudační rozhodnutí stavebního úřadu pro stavbu určenou pro chov těchto zvířat. Vyplývá to zjevně z § 13 odst. 6 zákona na ochranu zvířat proti týrání, který mezi povinné obsahové náležitosti této žádosti řadí identifikační údaje žadatele a místo chovu na území České republiky, druh a počet chovaných jedinců, stručný popis chovu a jeho vybavení, souhlas odpovědné osoby s prováděním kontroly chovaného jedince nebo skupiny druhu zvířat vyžadujícího zvláštní péči, míst a zařízení, v němž jsou tato zvířata chována, a prostor s chovem spojených, zejména prostor pro skladování krmiv. Skutečnost, zda je ve zvažované novelizaci zákona na ochranu zvířat proti týrání navrhováno zakotvení další součásti v podobě kolaudačního souhlasu či kolaudačního rozhodnutí stavebního úřadu pro stavbu určenou pro chov zvířat vyžadujících zvláštní péči, není v tomto případě rozhodující, neboť soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů se podle § 75 odst. 1 s. ř. s. upíná ke skutkovému i právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pro rozhodování správního orgánu je pak rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40). Je totiž sice pravdou, že správní řád výslovně ustanovení, které by tuto zásadu zakotvovalo, neobsahuje, lze ji však ze správního řádu nepochybně dovodit, zejména s přihlédnutím např. k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 -126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26). Správní orgány tedy nemohly vycházet z právní úpravy dosud neúčinné, ba dokonce dosud ani neschválené, tedy neplatné, a vyžadovat předložení kolaudačního rozhodnutí či kolaudačního souhlasu k těmto stavbám coby

zákonem předepsanou přílohu žádosti o povolení chovu zvířat vyžadujících zvláštní péči či o jeho prodloužení.

21. Uvedený dílčí závěr, podle něhož není součástí žádosti o vydání povolení k chodu zvířete vyžadujícího zvláštní péči i kolaudační rozhodnutí či kolaudační souhlas stavebního úřadu pro stavbu určenou pro chov těchto zvířat, však automaticky neznamená, že není v konkrétní věci nutno přihlížet k tomu, zda prostory pro chov těchto zvířat odpovídají předpokladům, které je na ně nutno klást z hlediska obecné povinnosti vytvářet těmto zvířatům přiměřené podmínky pro zachování jejich fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb, jak je zakotvena ve shora citovaném § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání.
22. To platí tím spíše tehdy, je-li právní stav těchto staveb natolik labilní, že je vedeno řízení o jejich odstranění, resp. že se jejich vlastníku nepodařilo dosáhnout jejich dodatečného povolení ve smyslu § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona. Jednou z podmínek dodatečného povolení upravené v citovaném ustanovení stavebního zákona je i to, že příslušná stavba není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona]. Právě k tomu ale došlo v projednávaném případě, v němž rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 19. 8. 2019, č. j. PK-RR/2154/19, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany ze dne 15. 5. 2019, č. j. MeRo/4164/OST/19, sp. zn. MeRo/4628/OST/18 Bas, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o dodatečné povolení stavby „stavby pro chov šelem (dvě pumy a lvice)“ na pozemku st. p. č. 412/1, 412/2, parc. č. 2222 v k. ú. Rokycany. Důvodem tohoto rozhodnutí bylo negativní závazné stanovisko orgánu územního plánování, podle něhož není předmětná stavba v souladu s územně plánovací dokumentací. Jinými slovy řečeno, v době rozhodování o žalobcových žádostech tato stavba právně neexistovala, byla nelegální. Ostatně, přestože žalobce již v průběhu správního řízení v rámci svého vyjádření k vyrozumění o pokračování správního řízení ze dne 24. 10. 2019 avizoval, že bude i nadále usilovat o dodatečné povolení uvedené stavby, nevyplyvá ani ze správního ani ze soudního spisu, že by se tato snaha jakkoli materializovala v rozhodnutí o jejím dodatečném povolení.
23. Není přitom vůbec bez relevance, že šelmy, o povolení jejichž chovu se žalobci jednalo, jsou vyhláškou č. 411/2008 Sb., o stanovení druhů zvířat vyžadujících zvláštní péči, řazeny právě mezi zvířata vyžadujících zvláštní péči [§ 2 odst. 3 písm. b) citované vyhlášky]. Právě pro chov těchto zvířat stanoví zákon na ochranu zvířat podmínku spočívající v jeho povolení, která se na zájmový chov jiných zvířat nevztahuje, což plyne z § 13 odst. 5 zákona na ochranu zvířat proti týrání. V řízení o vydání tohoto povolení se ověřuje splnění předpokladů stanovených v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání, jak vyplývá z § 13 odst. 7 tohoto zákona *a contrario*; podle tohoto ustanovení totiž krajská veterinární správa povolení nevydává, nejsou-li podmínky stanovené v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání splněny. Zákon tím nepochybně vyjadřuje především zvýšený zájem na péči o tato zvířata, a to jednak z pohledu welfare samotných zvířat vyžadujících zvláštní péči, ale nepochybně i z ohledu ochrany okolí před potenciálně negativním působením těchto zvířat, došlo-li by k jejich útěku apod.
24. Tyto zájmy je pak potřeba zohlednit i v rámci výkladu neurčitého právního pojmu „přiměřené podmínky pro zachování fyziologických funkcí a zajištění biologických potřeb zvířete“ obsaženého v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. V rovině obecné je třeba vycházet z toho, že neurčitý právní pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti obsahové

nejasné, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit např. v závislosti na místě a času či dalších skutkových okolnostech provázejících aplikaci normy. Při interpretaci neurčitěho právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitěho neurčitěho pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeněho rozsahem neurčitěho pojmu zařadit (dle rozsudku Nejvyššěho správního soudu ze dne 16. 2. 2007, č. j. 5 As 32/2007-83, č. 2362/2011 Sb. NSS).

25. Na základě shora popsané úvahy je pak soud přesvědčen, že správní orgány obou stupňů provedly logický a věcně správný výklad uvedeněho neurčitěho právního pojmu, když do své úvahy vzaly právě i specifické okolnosti daněho případu a dovodily, že není možno povolit chov dvou lvic a dvou pum americkěh za situace, kdy stavba ubikací a výběhu, kterými pro ně žalobce disponuje, není veřejnoprávně povolena, potažmo žádost o její dodatečné povolení byla pravomocně zamítnuta. Soud se správními orgány souhlasí, že za daněh skutkověh a právněh okolnostěh není možno uzavřít, že prostřednictvím takové stavby jsou dány předpoklady pro zajištění přiměřeněh podmínek pro chov uvedeněh šelem, jak požaduje § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Nejsou-li naplněny podmínky stanovené v tomto ustanovení, pak z § 13 odst. 7 zákona na ochranu zvířat proti týrání vyplývá, že je nutné žádost o povolení chovu zvířete vyžadujícího zvláštní péči (případně žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení) zamítnout. To se stalo i v projednávaném případě a soud konstatuje, že se tak stalo správně.
26. Shora uvedeně je tedy možno shrnout, že správní orgány nepochybily ve výkladu předmětněh ustanovení zákona na ochranu zvířat proti týrání. Výklad, který v projednávané věci zaujaly, je naopak správný a odpovídá specifickém okolnostem daněho případu, v němž není možno vyloučit, že dojde k rozhodnutí o odstranění staveb, ve kterěh mají být zvířata vyžadující zvláštní péči žalobcem chována, neboť se jedná o stavby nelegální odporující svém účelem územně plánovací dokumentaci.
27. Nad rámec uvedeněho soud ještě konstatuje, že žalobcův odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13, je pro projednávanou věc zcela nepřipadný, neboť se týká návrhu na zrušení ustanovení § 35ba odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daněh z příjmů, ve znění zákona č. 500/2012 Sb. Žalobcem uvedená citace právního názoru vztahujícího se k správnímu uvážení se v něm vůbec nevyskytuje. I kdyby tomu však tak bylo, je nutno přihlédnout k tomu, že v této věci se vůbec nejednalo o užití správního uvážení, ale o výklad neurčitěho právního pojmu. Ten, jak už soud shora konstatoval, provedly správní orgány v projednávané věci řádně.
28. Soud tedy konstatuje, že žalobu neshledal důvodnou. Jako takovou ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož by měl právo na plnou náhradu nákladů řízení procesně plně úspěšná žalovaná. Jelikož jí však nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. listopadu 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu